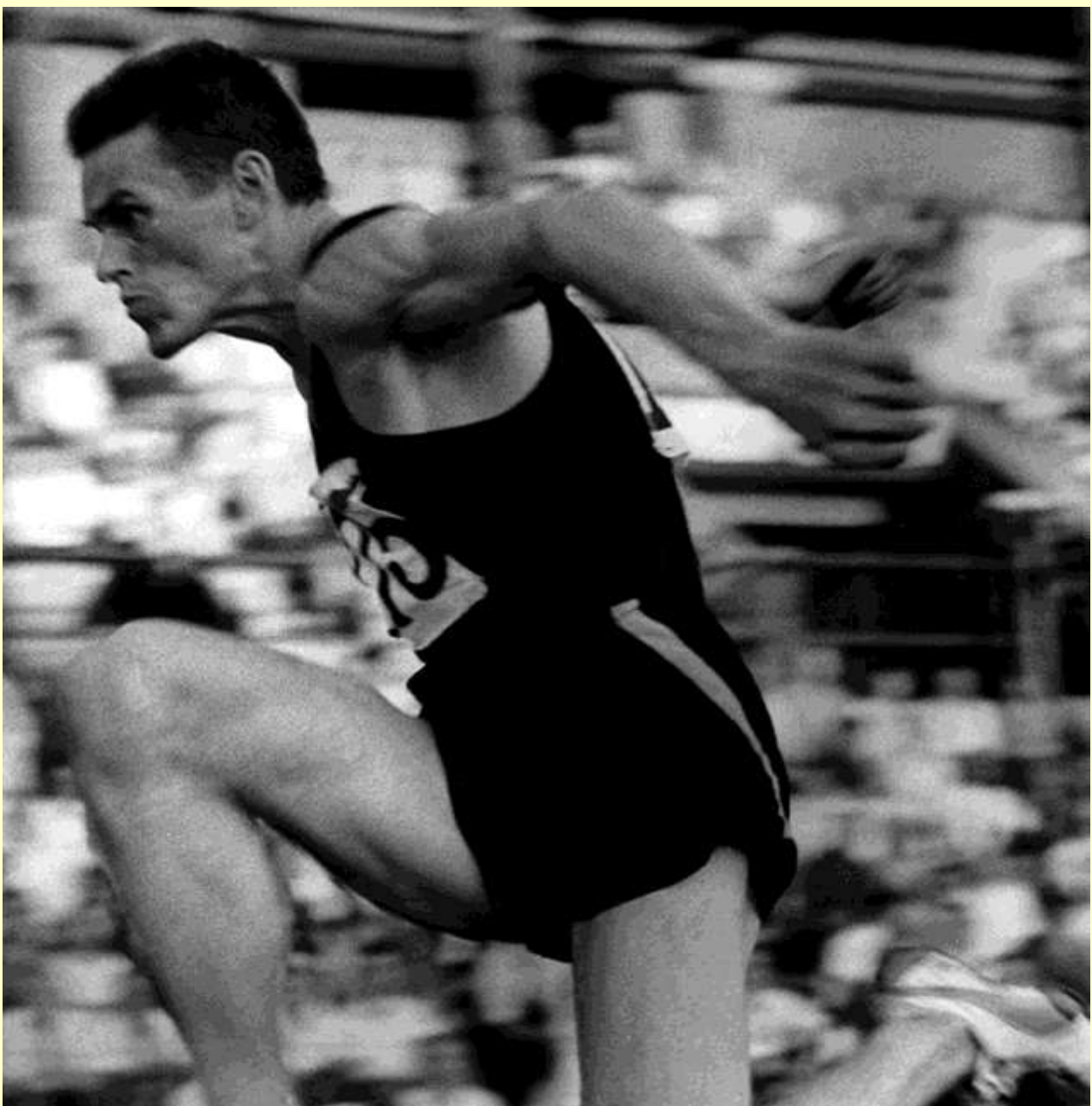

VÄSTERNORRLANDS IDROTTSARV

Medlemstidning för Västernorrlands IdrottsHistoriska Sällskap

Trestegshopparen Sten Erickson
1929 - 2025

Innehåll i detta nummer:	Sida
Ordförande har ordet	2
Trestegshopparen Sten Ericksson	3
Vänder inte trenden kan Norrlands-fönstret stängas	4
Sollefteå och skidskytte hör ihop	6
Underliga vägar i herrens skidspår	8
Fiska eller sportfiska?	9
Pingislandskamp i Härnösand 1985	10
Bordshockeyn lever vidare	12
Våra kaféträffar	14
Från avslappnad fritids-sysselsättning till OS-gren	16
Krönikan - Carin Jämtin	18
Annonser	19

Notis - Ordförandebyte

Nyligen lämnade Anette Norberg av personliga skäl uppdraget som styrelseordförande i VIHS. Fram till nästa årsmöte kommer därför föreningens vice ordförande, Leif Bolin, fungera som ordförande och Ewa Lindstrand går in som vice ordförande under samma tid.

Vi vill tacka Anette för det arbete hon lade ner för föreningen under sin tid som ordförande.

Leif Bolin

Leffes Luringar

- # Apotek, apotekare, apotekast
- # Av alla sporter är ändå simning den som skapar flest ringar på vattnet.
- # Hur mycket ström drar ett sladdbarn?
- # Visst kan man väl säga att betong är ett grundämne.
- # Visst kan man väl kalla Kumla en kåkstad?
- # I min skuggbudget har jag avsatt medel för en ny markis.
- # Den som skall börja med bergsklättring bör skaffa sig ett klippkort.

Bara några ord från ordföranden och redaktören...

Ja, denna gång slår vi ihop de två rubrikerna eftersom det råkar vara samma person som sitter på de två stolarna.

När jag skriver dessa rader är jag fortfarande uppe i varv efter att ha sett Daniel Ståhl vinna VM i diskus med ett fenomenalt sista kast. Något att bita i för bragdjuryn tycker jag nog. Och nog blir man förvånad när det visar sig att Sverige blir femma i medaljligan i detta VM. Tyder ju bland annat att det är en oerhört stor bredd på friidrotten, Sverige tog ju faktiskt "bara" 3 medaljer, 2 guld och ett brons.

I detta nummer bjuder vi som vanlig på en blandning av sporter, några kanske oväntade av er läsare. Men vad sägs om bordshockey och sportfiske. Hör gärna av er om ni har synpunkter på vårt val.

Kjell Carnbro har haft en träff med Sundsvalls-giffarnas tidigare sportchef Urban Hagblom som Kjell berättar om. Vi har ju hittills huvudsakligen haft artiklar om idrottsmän och -kvinor, men har börjat snegla mot att bredda oss mot ledare och kanske också sportreportrar. Vi får se vart det tar vägen.

Förresten vem kommer ihåg att det spelades en landskamp i pingis i Härnösand 1985? Men så var det Sverige mötte Polen, se vår mittuppslagsmästare Örjan Leeks kollage i detta nummer.

Oktober är ju kanske den månad där sommaridrotter går in i slutspurter och vinteridrotter drar i gång, så det känns som det är mycket att hålla reda på, särskilt om man är en sportnörd och vill vara uppdaterad om allt.

Vi har ingen recension av Björn Borgs Nyutkomna memoarbok *Hjärtslag*, men vi hoppas kunna återkomma om den. Jag har dock läst några delar av den och vill nog påstå att den är läsvärd för oss som har stort idrottsintresse. Det är ju speciellt med Björn Borg, han blev ju bland annat utsedd till Århundradets svenska *idrottare* på idrottsgalan för några år sedan.

Med anledning av att trestegshopparen mm Sten Erickson gick bort tidigare i år publicerar vi ännu en artikel om honom. En längre artikel publicerades i vårt nummer 45.

Trevlig läsning.

Leif Bolin

Trestegshopparen Sten Erickson

Sten (Gustaf Ingemar) Erickson, föddes den 18 december 1929 i Utvik i Nora församling, strax norr om nuvarande Högakustenbron.

”Trestegs-Sten” avled på försommaren i år, 29 maj 2025, i Österåker-Östra Ryd. Han blev således 95,5 år.

Redan som tonåring flyttade Sten till Ånge för ett jobb på Posten. Samtidigt väcktes hans intresse för idrott på allvar. Sammanlagt tränade och tävlade han i elva idrottsgrenar, utav dem vann han distriktsmästerskapet i tio. Huvudgrenen var trestegshopp.

Han tävlade inledningsvis för Brännans IF i Härnösand och sedan för IF Elfsborg i Borås. Han utsågs 1958 till Stor grabb nummer 197 i svensk friidrott.

Som 23-åring hoppade han 15,14 och den noteringen från 1953 gäller fortfarande som seniorrekord i Brännans IF.

Med stor munterhet berättar han om när han delade ut post i Härnösand. Då gick han inte upp för trapporna utan tog flera trappsteg i taget genom att hoppa. Det blev bra träning för åren 1948 och 1949 blev han juniormästare i tresteg.

Efter militärtjänstgöring på Artilleriregementet i Östersund, A4, blev framgångarna spaltmeter.

Med svenska landslaget reste han mellan tävlingsarenorna och sammanlagt blev det 25 landskamper med många fina framgångar.

Elfsborg fixade jobb åt honom på Posten när de värvade honom från Brännan.

En del av Sten Ericksons prissamling

Vid SM i Stockholm hösten 1959 slog Sten det svenska rekordet i tresteg med 10 centimeter, detta 15,68 var ett rekord han förbättrade året därpå till 15,76 – ett rekord som stod sig i 10 år fram till 1969, men då hade Sten avslutat sin idrottskarriär.

I Rom-OS 1960 deltog han i tresteg. Han klarade kvalgränsen och gick som sjunde man till final på 15.76 (kvalgräns 15.50) och väl där hoppade han 15.49 som då räckte till plats 11 av 15 i finalen. Sammanlagt var det 39 startande. Polacken Jozef Szmidski vann på 16,81. Nämnas kan att Sten slog dubbla guldmedaljören (1952 och 56), Ahdemard da Silva, Brasilien, som kom 14:e med 15.07.

Under tio år hade den 182 cm och 74 kilo vägnades Sten det svenska rekordet i tresteg.

Hans administrativa och organiserade sida med ordning och reda samt förmågan att styra och leda större projekt ledde honom in på nästa fas i livet – folkhögskolan i Borås.

Sten berättar i en tidningsintervju i januari 2025; ”Jag var den första i släkten att gå en högre utbildning. Efter examen 1960 blev jag headhuntad av Åkersbergas dåvarande kommunalkamrer. Jag fick jobb som kamrersassistent på kommunalkontorets ekonomiavdelning. Då var det drygt 5 500 invånare i Åkersberga. Efter det blev jag kommunsekreterare över sju olika nämnder, säger Sten och räknar upp; arbetsutskottet, fullmäktige, hälsovårdsnämnden, vattenverksförbundet, byggnadsnämnden, kommunalnämnden och hästuttagningsnämnden. Den sistnämnda innebar att man en gång om året skulle inventera hur många arbetshästar respektive ridhästar det fanns i kommunen”.

Sten avslöjade att som kamrer var han bra på fastighets- och civilrättslagar. Under sin korta tid inom Norrtälje kommun under 1970-talet lyckades han få författaren Wilhelm Moberg att betala för soptömningen till sin fastighet på Vaddö, trots att denne valde att bränna sina sopor.

Från att ha varit kommunanställd tog intresset för fackliga frågor över. Det gav Sten en karriär som ombudsman och senare förhandlingsman inom Sveriges socionomers riksförbund SSR, idag Sveriges ledande fackförbund för samhällsvetare.

Örjan Leek

Vänder inte trenden kan Norrlandsfönstret stängas

I nära tre decennier var han sport- och klubbchef för GIF Sundsvall med ett osvikligt engagemang för den egna klubben som ju marknadsförde sig som Norr-landslaget. I det ingick att ha järnkoll på norrlandsfotbollen som helhet. Nu är han sin egen, men engagemanget är inte mindre för fotbollen. Själv är han orolig. Vänder vi inte trenden så kommer Norrlandsfönstret att stängas igen, menar Urban Hagblom.

Urban Hagblom

När Urban Hagblom lämnade Gif Sundsvall hösten 2022 efter en säsong där laget föll ur Allsvenskan tog han själv ett sabbatsår.

-Jag behövde fundera på vad jag skulle göra framöver. Det var inte självklart att det skulle handla om fotboll, men i slutändan hamnade jag där om än i nya former. Ingen ny klubb, inget nytt lag, ingen ny stad.

Lösningen blev North Sports Consulting, ett företag där han arbetar med fotbollen på lite olika arenor.

Jag jobbar med rekrytering och försäljning av spelare gentemot klubbar, internationellt och skandinaviskt. Jag är inte agent, den licensiering har jag inte. Mer som en mellanhand. Det kan också handla om att bistå spelare som letar klubbar. Där kan mitt kontaktnät vara till hjälp.

I uppdragen finns också nära kontakter med fotbollens organisationer, både Medelpads Fotbollförbund och Svenska Fotbollförbundet.

-Det handlar om att vara med och utveckla svensk fotboll organisatoriskt. Vi har många små distrikt som måste hitta samverkan för att kunna kraftsamla kring personal och kompetens. Medelpad, Ångermanland och Jämtland/Härjedalen är tre distrikt där har jag drivit ett projekt som nu förhoppningsvis går vidare till tydliga processer kring frågor som spelarutbildning, tävlingsbestämmelser och serieupplägg. På sikt finns ju en ambition att minska antalet distrikt men ska det kunna förankras och accepteras så måste det börja med samverkan.

Hur mår norrlandsfotbollen idag?

-Inte så särskilt bra, blir det raka svaret. Varken resultatmässigt, ekonomiskt eller när det gäller talangutveckling. Resultatmässigt har vi för få elitlag. På herrsidan inget lag i Allsvenskan, tre lag i Superettan just nu, enstaka lag i div 1 och alltför få lag i div 2. Det ser lite bättre ut på damsidan - Piteå är ju allsvenskt - men även här är risken att utvecklingen springer ifrån oss i takt med att damfotbollen utvecklas.

Vad är problemet som du ser det?

-Det sker en koncentration - och en uttunning. Vi har för få licensierade spelare, men framförallt så har distrikten och breddfotbollen det tufft. Verksamheten fungerar ganska bra kring de större orterna, i Mellannorrland runt Sundsvall, Östersund, Örnsköldsvik och Umeå. Men gå utanför centralorterna och inte minst i Norrlands inland så har många klubbar det tufft att få verksamheten att fungera. Främsta problemet är ledarbristen. Det är färre idealister som ställer upp. De små klubbarna riskerar att tyna bort.

Så vad kan vi göra för att förändra situationen?

-Ska man kunna rekrytera fler ledare så måste man erbjuda inte bara möjlighet att "göra gott" utan även skapa en stimulerande miljö. Det handlar inte minst om att satsa på tränarutbildningar så att man känner sig hemma med fotbollens uppgifter. Och den utbildningen måste klubbarna vara beredda att bekosta. Sedan måste vi få till mer samarbete mellan elitklubbarna och deras omgivning.

Jag vet att du själv har pekat på ett norskt exempel, Bodö Glimt, när det gäller att utveckla både elit och bredd. Vad är det vi kan lära därifrån?

-Bodö Glimt är idag en toppklubb i europeiskt perspektiv. Mästare i Norge fyra av de fem senaste åren, just nu framme i Champions Leagues gruppspel. Men så har det inte alltid varit. Precis som Gif Sundsvall vandrade man under många mellan Tippeligan och den lägre divisionen. Styrelsen satte sig ner och konstaterade att så här kan vi inte fortsätta. Vändpunkten handlade om att disponera resurserna på ett annorlunda sätt. Istället för att budgetera ytterligare pengar på laget så satsade man på att heltidsanställa ett antal ungdomstränare, som inte bara skulle arbeta med Bodö Glimts ungdomar utan var ute bland klubbarna runtom i Nordland. Man byggde en välutbildad bredd som gav möjlighet till en starkare elit.

Urban Hagblom på NP3 Arena i Sundsvall

Går det arbetssättet att överföra till oss?

-Inte rakt av kanske. Det kräver pengar och Bodö Glimt har en del starka investerare bakom sig och så kräver det tålamod och långsiktighet. Men jag tror att det är den väg vi måste gå. Sen krävs det andra saker också. Vi måste acceptera att fotboll får vara en året-runt-sport. För oss i Norrland kräver det inomhushallar eller uppvärmda konstgräsplaner. Kommunpolitikerna förstår det, men orden följs inte alltid av handling.

Så hur ser ditt drömscenario för norrlandsfotbollen ut?

-På herrsidan. Minst ett allsvenskt lag. Två, tre, kanske fyra lag i Superettan. Minst ett par lag i Ettan, som är en väldigt fin utvecklingsmiljö för unga spelare. På damsidan minst ett allsvenskt lag, följt av minst två lag i Elitettan.

Det krävs lag i alla serierna för att fotbollens näringskedja ska fungera och att vi ska kunna utveckla talanger. Men för att det ska bli verklighet så krävs samverkan mellan de större klubbarna och de många mindre föreningarna, Sportsligt och utbildningsmässigt.

Om det inte händer? Vad är worst-case-scenario?

- Att Norrlandsfönstret stängs igen. Vi är för dåliga, ingen vill komma hit och möta oss. Det blir också den onda spiralen för våra talanger, som istället för att kunna fortsätta utvecklas här alltför tidigt åker söderut till attraktivare miljöer. Jag säger inte att det behöver bli så, men risken finns.

Kjell Carnbro

Faktaruta

Urban Hagblom

Ledarikon i norr. Driver sedan 2023 North Sports Consulting. Sport- och klubbchef i Gif Sundsvall under åren 1995-2022. Aktiv spelarkarriär i Ljunga IF och IFK Sundsvall. Fleråriga uppdrag inom Medelpads fotbollförbund och Svenska fotbollförbundet. Studerat idrottspedagogik vid Umeå universitet. Steg 3-utbildad tränare. Fotbollen har gått i arv till sonen Oliver, som pluggar på idrottsprogrammet vid Bosön och är ungdomstränare i AIK.

Norrlandsfönstret

Begreppet syftar på det faktum att lagen från Hälsingland och norrut under lång tid inte fick delta i spel i herrfotbollens två högsta divisionerna. Istället tävlade de främsta lagen i Norrländska mästerskapen. Det var först säsongen 1953/54 som lagen tilläts delta i division 2 eller allsvenskan. Som skäl angavs kvaliteten på fotbollen i norr, men också de geografiska avstånden (för lagen från södra Sverige).

När det stängda fönstret väl slogs upp tog det ytterligare tio år innan något norrlandslag nådde allsvenskan. Även om man segrade i division 2 var man nämligen tvingade att kvala sig upp till högsta serien. Gif Sundsvall gjorde det vid tre tillfällen, Skellefteå AIK och IFK Luleå gjorde det vid vardera två tillfällen och IFK Holmsund vid ett tillfälle. Alla utan framgång. Först 1964 bröt Gif Sundsvall barriären - och Norrlandsfönstret öppnades.

Sollefteå och skidskytte hör ihop

En av de mest framgångsrika idrotterna i Sverige på elitnivå just nu är skidskytte. Visst skidskytte är inte en global idrott, men vilka sporter är det. Fotboll, friidrott och simning definitivt, men sedan? De allra flesta framgångsrika skidskyttarna, dock inte alla, har någon form av koppling till Sollefteå, så är det bara. Korpela, Samuelsson, Ekholm osv, ni känner igen namnen. Vad är det som de har gemensamt? Jo, dom har vuxit upp, tränats och utvecklats eller/och tävlat för Sollefteå. Vi kan inte påstå att det bara är skidskyttegymnasiets förtjänst, men det har nog betytt en hel del i deras utveckling till elitskidskyttar. Läger vi till skidskyttar som "bara" gått på skidgymnasiet, men som kommer från andra orter, som Magdalena Forsberg, systrarna Hanna och Elvira Öberg, Anna Magnusson och Fredrik Lindström så tycker jag nog att vi har fog för vår rubrik.

Svenska tidiga skidskytteframgångar

Den första svenska framgången inom skidskyttet var (VM 1958 första VM:et i skidskytte i Saalfelden Österrike och Adolf Wiklund SWE vann 20 km, dessutom kördes en Inofficiell stafett som Sverige också vann) Klas Lestander från Arjeplog. Lestander vann skidskyttetävlingen vid olympiska vinterspelen 1960 i Squaw Valley, USA. Det var det första olympiska skidskytteloppet och gick över 20 kilometer (distanslopp). Han hade den 15:e bästa åktiden av de 30 deltagarna, men vann tack vare felfritt skytte. Det var första gången på ett internationellt mästerskap som någon sköt fullt. Vid denna olympiad fanns bara en distans för skidskyttarna.

Sedan har det rullat på med både segrar i enstaka lopp och i totala världscupen liksom i OS och VM. Vi minns namn som Eva Korpela, Mikael Löfgren, Magda Forsberg, Anna Carin Zidek, Björn Ferry med flera, idel segrare.

Stilstudie på första eleven som deltog på OS (-88) från skidskyttegymnasiet, Nils Karlsson, K4 Arvidsjaur

Skidskyttegymnasiet startar

Ja, egentligen var det skidskyttegymnasiet med riksintag, RIG, som startade 1984 i samband med att en tränare för skidskytte anställdes och sålunda firade 40-årsjubileum förra säsongen 2024–2025. Redan 1981/82 plockades de första skidskyttarna in (inofficiellt via längdtränaren Bengt Stattin, som själv varit aktiv skidskytt), men efter några år blev skidskyttedelen ett officiellt Riksidrottsgymnasium, alltså blev det möjligt för skidskyttar från hela landet att söka in till skidskyttegymnasiet. Sedan dess har gymnasiet fortsatt att växa och har idag fyra heltidsanställda tränare och c:a 30 elever.

En viktig del av gymnasiets framgång har varit utvecklingen av träningsanläggningen på Hallsta. Redan 1991 blev skidskyttearenan där godkänd och 1993 invigdes en rullskidbana som gjorde det möjligt att träna skidskytte även under barmarks-säsongen. 2006 installerades en snökanonanläggning som möjliggör konstsnö och säkrar skidträning under vintern. Den senaste stora satsningen kom 2020, då skidskyttestadion byggdes ut till 30 skjutbanor.

Vid tiden för starten av skidskyttegymnasiet låg skidskytteförbundet under Sveriges Militära Idrottsförbund och hade ont om pengar. För att kunna anställa en tränare lyckades man få tre aktörer att stå för lönen, nämligen Sollefteå Kommun, 50%, Skidskytteförbundet, 25% och Regementet I21, 25%. Nog känns det väl som en bra "investering" för kommunen.

Elever på skidskyttegymnasiet med aktuella skidskyttegevär på den tiden 1991. Alla från Sollefteå, Malin Pettersson, Per Nilsson, Daniel Olsson

Framgångsrika tränare och ledare

Kari Korpela var tränare på skidskyttegymnasiet i 38 år och hade stor betydelse för utvecklingen. Han valde en lite annorlunda strategi för att rekrytera nya talanger, genom att aktivt söka idrottare från andra discipliner. Korpela har också varit med olika uppdrag för IBU, det internationella skidskytteförbundet, men har nu krönt sin bana med att vara styrelseledamot i VIHS.

Ett bra exempel på Karis strategi är Fredrik Lindström från Anundsjö. Han började på skidskyttegymnasiet trots att han rankades som en av landets bästa längdåkare i sin åldersgrupp. När han lämnade gymnasiet var han landslagsman i skidskytte.

Ett annat bra exempel är Elvira Öberg. Hon var bl.a. fotbollsmålvakt och led av (visade det sig) låga järnvärden i samband med intagningen till skidgymnasiet, så resultaten hade inte varit så övertygande, men Kari såg en potential hos henne och nu vet vi hur det gick.

Andra framgångsrika ledare har varit knutna till gymnasiet genom åren, t ex Per Nilsson (som själv gick på skidskyttegymnasiet som elev), numera tränare för längdskidåkaren Frida Karlsson från Sollefteå. Senare kända tränarnamn är Erik Gradin, Jörgen Brink, Magnus Jonsson och Tilda Johansson.

Många OS- och VM-medaljörer har fostrats i Sollefteå och skidskyttegymnasiet

- Magdalena Forsberg: 2 OS brons, 6 VM guld, 1 VM silver och 5 VM brons
- Helena Ekholm (tidigare Jonsson): 3 VM guld, 1 VM silver, 4 VM brons
- Hanna Öberg: 2 OS guld, 1 OS silver, 3 VM guld, 4 VM silver och 7 VM brons
- Sebastian Samuelsson: 1 OS guld, 1 OS silver, 2 VM guld, 2 VM silver, 7 VM brons
- Elvira Öberg: 1 OS guld, 2 OS silver, 1 VM guld, 2 VM silver, 3 VM brons
- Fredrik Lindström: 1 OS guld, 2 VM brons

Efter 40, tämligen framgångsrika år står det klart att Skidskyttegymnasiet i Sollefteå inte bara har en fin historia, utan också en mycket lovande framtid, men det gäller att inte bara vila på sina lagrar utan att hela tiden sikta högre.

Kari Korpela och Leif Bolin

Underlag för denna artikel har vi fått från Ulrika Smith-Svenstedt, Svenska Skidskytteförbundet och Jonny Dahlgren, TÅ (tidningen Ångermanland).

Elvira Öberg 2019

Single-Mixed stafett, 1a: Hanna Öberg, Sebastian Samuelsson

Bilder från skidskyttestadion, Hallstaberget, Sollefteå

Underliga vägar i herrens skidspår

Undertecknad som var en aktiv tävlings-skidåkare på 60-talet vill berätta om hur vägar och "skidspår" kan korsas.

Vid slutet av 60-talet upphörde min tävlingskarriär på skidor då jag gick på folkhögskolan i Mellansel och det fanns inga träningsmöjligheter i form av eljusspår m.m.

Efter skidkarriären har jag inte haft kontakt med mina forna skidkontakter, vare sig i min förening i Hägglunds IOFK eller mina konkurrenter.

Träffade en flicka (min fru) på Hampnäs folkhögskola och hennes föräldrar hyrde ett sommarställe på Kattastrand i Härnösand.

Där stötte jag på Pär Tjärnlund som bodde på stället och tävlade i samma klass som mig i både skidor och orientering och som jag många gånger tävlade mot. En första slumpartad händelse.

Åren gick och bland många andra intressen började jag forska på en predikant som kallades "Mästaren i Anundsjö". En predikant som vandrade runt om i Sverige men mest i Norrlands inland och hade sju kvinnor i släptåg. Han hade sin bas i närheten av Solberg och bodde tillsammans med kvinnorna i ett f.d. soldattorp. Kittlande och intressant för bl.a. prästerskap, massmedia och lokalforskare.

Jag kom ganska långt i denna forskning och har ett avsnitt om "mästaren" i min nytgivna bok "Frikyrkornas Västernorrland".

För något år sedan ringde en man och presenterade sig som Erik Sjödin som var från Anundsjö och berättade att även han var intresserad av denne "mästare".

Han berättade vidare att vi hade varit skidlöparkompisar och låg ofta nära varandra i prislistan. Jag tror att han tävlade för Myckelgensjö.

En andra slumpartad träff

Han berättade bl.a. att han fått en lådkamera som han fått av sin far och skickade foton, ett på mig vid DM 1962 i Rossön om jag mins rätt.

Har nu ett inramat foto på mig som ung och kämpande skidåkare. Jag vill minnas att jag då vann lopet, men är inte säker.

Erik har säkert statistiken. Han hade även fört statistik över resultat, väder, vallning från de flesta tävlingar vi deltog i.

För någon sommar sedan kom Erik och hälsade på mig i Härnösand och vi sågs efter över 50 år!

Han berättade bla. om sin skolkamrat som han hade gått på Folkhögskola med för nästan 50 år sedan. Han fick då rådet gå 100 meter till vänster så skulle han träffa på min granne och sin vän Pär Tjärnlund. En ytterligare slumpartad träff.

Erik är fortfarande en aktiv och kunnig person som kan mycket om idrott. Kanske mest om skidor och Wasaloppshistoria. Av Erik fick jag ett signerat foto av Sixten Jernberg som han var bekant med. Fotot hänger under fotot från DM i Rossön.

Erik har inte lagt av. Han tränar och idrottar nästan som förr och har resultat inom bl.a. friidrott som är imponerande för "en gubbe". Det är segt virke i min vän och skidåkarkompis på 60-talet.

Med reservation att jag som "gubbe" kan minnas lite fel, men Erik har statistiken.

Bo-Anders Öberg, pojkar -44

Nya OS- och VM-medaljer till skidskyttarna

Visst är idrottsvärlden full av märkligheter. Nyligen meddelades att Sverige erhållit två bronsmedaljer efter att Ryssland fällts för doping. Sålunda fick kvartetten Mattias Nilsson, Carl-Johan Bergman, Fredrik Lindström och Björn Ferry bronsmedaljer för sin tredje plats i skidskyttestafett i OS i Vancouver 2010. I VM 2011 i Khanty-Mansisk blev det brons för Fredrik Lindström, Magnus Jonsson, Carl-Johan Bergman och Björn Ferry. Man undrar ju hur det kan ta 15 år att komma fram till detta. Idrottshistoriskt, ja faktiskt.

Leif Bolin

Medaljörerna från Västernorrland: Magnus Jonsson t.v. och Fredrik Lindström

Fiska eller sportfiska?

För den oinvigde - "svenssonfiskaren" - är det nog ingen större skillnad. Men för oss fiskenördar, som åker 100-tals mil varje år och tävlar - är det faktiskt en materialsport!

Låt oss börja med den mest varierande säsongen, vintern. Då är det inte bara att borra ett hål i isen, och släppa ner pirken.

Vi kan ju börja med betet. Maggot mest vanligt på kroken, men även mask, pinkies (en maggotvariant) samt mygglarver. Majs ibland.

Pirken, som ska locka till sig fisken, har massor av utseenden och former, allt beroende på vilken fisk som ska tas, och även storleken på fisken och vilket djup den finns på. Djupt vatten - tung pirk som snabbt tar sig ner till fisken.

Västernorrland har några av Sveriges främsta pimpelfiskare, och den bäste av dem, Janne Johansson från Sollefteå, har till och med en genomskinlig tunna, för att där kunna se hur pirken rör sig i vattnet! Avdelningen materialsport...

Kroken då? Oj, säg den färg som inte finns att välja mellan. De flesta fiskar med en trekrok, men även här finns det variation. Är det småfisk som nappar, en liten krok och ofta en mindre pirk, större fisk - större krok. Och sen då alla färger att välja mellan - här har de flesta fiskare sin favoritfärg som man tror på, men ibland är det att prova sig fram vilken färg fisken nappar bäst på.

Tidigare nämnde Janne J är en av många fiskare som tillverkar sina krokar och de är rena mästerverk!

Inom vinterfisket har vi även en kategori fiskare som gillar att fiska med något som kallas mormyska.

Det är en enkelkrok i olika storlekar och färger och den används utan pirk.

Är det en ren mormyskatävling är det tillåtet att mäskas, det vill säga släppa ner fiskmat i hålet och på så vis locka dem att även nappa på kroken...

Oftast grundare vatten då det tar lite längre tid att få ner den på rätt djup. Tekniken här är att knacka lite försiktigt på spötoppen och på så vis locka fisken att nappa. En mera tålamodskrävande teknik, än att fiska med pirk.

Själva spöet kan skilja sig i mjukheten på spötoppen, samt att när man fiskar med mormyska gärna har en liten indikator som visar när det nappar.

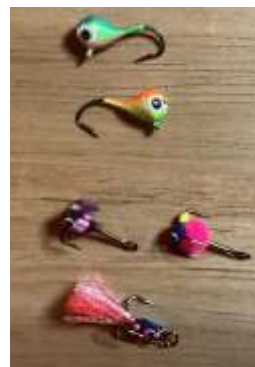
Två olika spön för pimpelfiske, det övre för mormyska och det undre vanligt spö med blänke och krok.

Linan, med pirk lite kraftigare, mormyska en tunn lina.

Borrtekniken har även den gått framåt, så numera har de flesta en skruvdragare (bormaskin) som placeras på toppen av borren och gör jobbet - väldigt smidigt när isen är 60-70 centimeter tjock.

Sommarfisket, metet, är inte lika avancerat.

Två tävlingsvarianter, när mäskning är tillåtet är det fasta platser som lottas fram, samt "gå-fiske" då är det bara att traska runt sjön och fiska där man hoppas fisken står.

Olika typer av krokar, de två övre är för mormyskafiske, enkelkrokar.

De tre undre olika trekrokar där variationen är storlek på kroken och färg.

Samma typ av agn som på vintern, men en helt vanlig enkelkrok, där man förstås kan variera storleken på kroken. Sen ett spö och flöte. Variationen på spö är längden, från tre meter ända upp till tio meter. Variationen på flötet är färg och vikt. En häv är att rekommendera ha med sig.

Här finns även möjlighet att meta med kastspö. Endera flöte, eller med en vikt och bottenmete.

Gemensamt för vinter och sommar är tävlingstiden, den bestäms av arrangören. Det är för det mesta 30 minuters utgångstid, 45 minuter ingångstid. Vanligaste tävlingstiden är fyra timmar.

Vi tävlar alltid i vikt, skulle två eller flera hamna på samma vikt är det antalet fiskar som avgör.

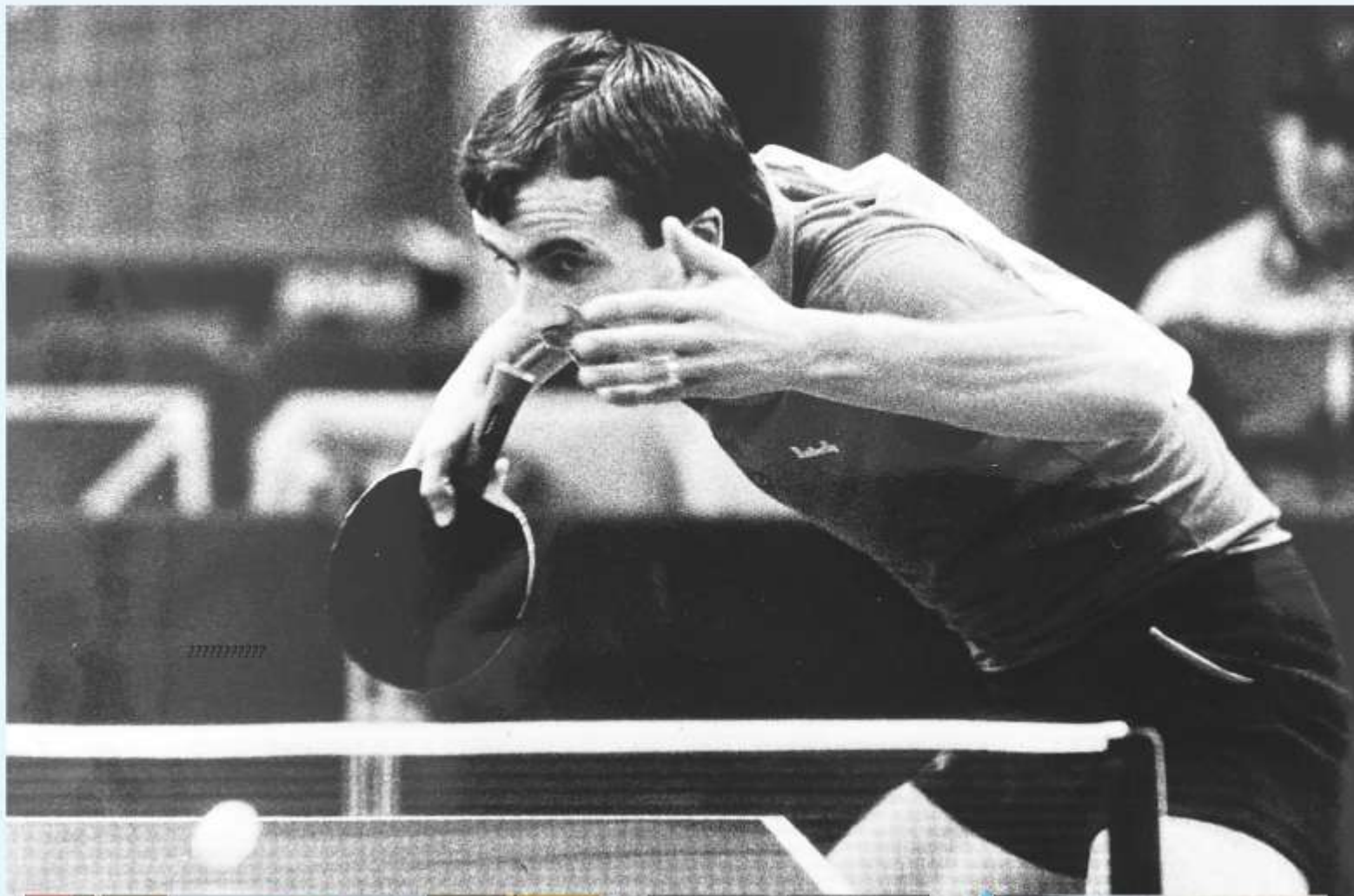
Den fisk som för det mesta räknas är all fisk utom gädda och lake. På större tävlingar som SM och DM räknas bara abborre

Att fiska är rogivande. Vintern, det är en speciell känsla i handen när man känner att fisken nappar, och väldigt spännande när man känner att det är något stort på. Sommaren, det är mysigt att se när flötet börjar guppa för att sedan dyka ner under vattenytan, och sedan se sitt spö böja sig.

Frustrerande att tappa en fisk, men en härlig känsla när man landar den.

Fiske är skoj!

Ulf C Hellman

Bordshockeyn lever vidare trots digitala utmaningar

Höst är hockeytid. När säsongen drar igång så fylls hallarna med supportrar kring lagen i SHL, Hockeyallsvenskan, Hockeyettan och lägre serier. De verkliga entusiasterna har dessutom tagit ut sina egna fantasy-lag på nätet. Huruvida en och annan även plockat fram sitt bordshockeyspel för att testa spakarna är kanske mer osäkert.

-Men faktum är att bordshockeyn fortfarande lever, trots den digitala världen och datorernas framfart, konstaterar Göran Agdur. Det beror nog till en stor del på att bordshockey bjuder på umgänge och samvaro i en skön tävlingssituation, där fantasin fortfarande rymmer hockeydrömmar.

Göran Agdur borde veta. Han är en av pionjerna i svensk bordshockey, dess första svenske mästare och av musikjournalisten Jan Gradvall, som skrivit standardverket "Bordshockeybibeln", utnämnd till "den förste kejsaren". Till råga på allt har han rötterna i Sundsvall och det var där han först stiftade bekantskap med spelet.

- Det var på julafton 1959, vi bodde vid Sidsjön, berättar Göran. Efter klapputdelningen så undrade pappa om vi var nöjda med presenterna, jag och mina två äldre bröder. Sedan gick han till garderoberna och plockade fram ytterligare ett paket.

Väl inslaget, men det var ändå inte svårt att gissa innehållet. Ett hockeyspel. Ett riktigt hockeyspel med plåtgubbar. Ett av de första som företaget Stiga i Tranås tagit fram. Spelet som skulle bli en stor del av Göran Agdurs liv, fast det visste han inte då.

Göran hade nyss fyllt fem. De första motståndarna blev hans äldre bröder, samt pappa och mamma. Skolkamraterna förstås. Flytten gick redan året därpå till Stockholm, men hockeyrötterna tog han med sig i form av Wifsta/Östrands duktiga lirare, som var några av de som fick bli levandegjorde på brädet när matcherna refererades.

-Det var ju så man levde sig in i spelet, berättar Göran. Lagen och spelarna man läst om eller följde på TV under VM-turneringarna fick gestaltas på brädet.

Mot slutet av 70-talet blev det mer allvar av leken vid sargen. När det första SM:et arrangerades 1982 i Vilundahallen i Väsby med 900 tävlande stod Göran som segrare. Vid det laget hade Stiga också tagit kontakt med honom och ville att han skulle uppvisnings spela vid olika event för att sprida ytterligare intresse kring bordshockeyn.

-Det kunde handla om en mäsas eller en varuhusinvigning, där jag uppvisnings spelade eller spelade utmanarmatcher. Då handlade det om först till fem mål, där motståndaren hade 3-0 att gå på. Slog man mig så vann man ett hockeyspel.

Det var också just på varuhuset PUB i Stockholm som han kom i kontakt med Jan Gradvall och Lars Sundh, som senare gav ut "Bordshockeybibeln", en liten skrift med både allvar - jodå, bordshockey innehåller mycket tävling - och en humorblinkning till den nördighet som är kopplad till både utformning och taktik vid brädet.

Med sex spakar att hålla reda på och blott två händer gäller det att vara kvick både i tanke och handlag. Göran beskriver sig själv som en typisk passningsspelare med händerna på utespelarnas spakar och en målvakt som lämnas mer "obevakad".

Den skickligheten har tagit honom till ett otal platser runtom i världen. Han har spelat på kullerstensgatorna i Nottingham, på badstränder i Italien, under kristallkronorna i restaurangen på båten till Japan och på Himmelska fridens torg i Peking. För att nu nämna några turnéstopp.

Fingerfärdigheten har möjligen underlättats det av att Göran är musiker. Livet har inneburit att han delat sin tid som professionell bordshockeyspelare och pianolärare och kompositör. Den bästa av två världar måhända.

Uppvisningsspel och utmanarmatcher i samband med olika event hör fortfarande till Göran Agdurs vardag. Här tillsammans med en hockeyikon från den riktiga rinken - målvakten Leif "Honken" Holmqvist.

Även om han numera är pensionär så har han inte släppt bordshockeyn. Uppvisningsspelar regelbundet. Gör event tillsammans med hockeylegender och kändisar och anlitas av klubbar för att skapa kringaktiviteter vid hockey IRL, alltså in-real-life.

Han gläds åt att bordshockeyn lever vidare. Den är fortsatt global. I somras arrangerades VM i bordshockey i Umeå. Det finns en levande klubbverksamhet på många ställen i Sverige, inte minst längs Norrlandskusten. Men den svenska dominansen är inte längre så tydlig.

De bästa spelarna finns österut, konstaterar han. Ukraina har många duktiga spelare, liksom de baltiska länderna. Och sen Ryssland, men där har ju det här eländiga kriget satt stopp för allt utbyte. Tyvärr.

Kjell Carnbro

Det allra första bordshockeyspelet från Stiga togs fram 1957 och ett av exemplaren finns utställt i Hägglunds Arena i Örnsköldsvik, Modo klassiska hemmaplan.

Svensk bordshockeyhistoria

1939. Det första svenska bordshockeyspelet ser dagen ljus. Företaget Aristospel lanserar den första prototypen. En fyrkantig rink, till större delen tillverkad i pressad papp. Pris 4:75 kr.

Slutet av 1940-talet. Träsarg och masonitplan tillkommer på de nya modellerna. Liksom målburar över det som tidigare varit ett målhål.

1950-talet. Aristospel säljer ca 25.000 spel om året och finns även utomlands genom licenstillverkning.

1957. Stiga i Tranås gör entré på marknaden och konkurrerar så småningom ut Aristospel. Spelet får ett extra uppsving genom Sveriges framgång i hockey-VM i Moskva.

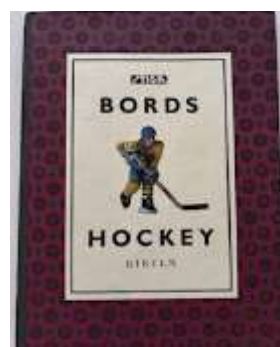
1959. Extra skjuts på försäljningen när Sven "Tumba" Johansson blir affischnamn för spelet. Försäljningen närmar sig 100.000 spel om året.

1968. De platta plåtgubbarna ersätts med tredimensionella figurer.

1982. Första SM i bordshockey arrangeras i Väsby. 900 deltagare tävlar.

1989. Första VM i bordshockeyspel arrangeras i Stockholm.

Källa: Bordshockeybibeln

Bordshockeybibeln. 66 sidor nostalgi och nördighet författat av Jan Gradvall och Lasse Sundh.

Göran Agdur tog bordshockeyn ut i världen. Här finns han på Himmelska fridens torg i Peking 1987 och predikar spelets finesser inför en lika förbryllad som intresserad publik.

Curlingkändisar i Härnösand

Den 6 maj hade Sällskapet samlat tre välmeriterade representanter för svensk curling, Björn Rudström, Anette Norberg och Maria Prytz till en kaféträff i Härnösand. Trion från Härnösand har medaljer från OS, VM, EM och SM. De har även haft betydelsefulla uppdrag i styrelse och på kansli inom svensk curlingen och finns alla representerade i Sveriges Hall of Fame. Anette har fått samma utmärkelse på världsnivå.

Fr.v. Maria Prytz, Björn Rudström och Anette Norberg

Alla framgångar har tidigare presenterats i denna medlemstidning varför denna artikel begränsas till hur det började och kopplingen till curlingen idag samt lite annorlunda uppgifter som vi, 22 åhörare, fick ta del av.

Världsmästaren 1977 i Karlstad, **Björn Rudström**, född 1954, var först fram och berättade hur han kom in i "gubbspporten". Det började med att ett antal skolpojkar som fick skotta fram en bana på Höglätens IP. I slutet på 60-talet tog man hand om en kvarglömd slidesula som gick att montera på curlingkängorna. Som junior testade man på att glida innan man släppte stenen, vilket medförde en högre precision i både riktning och fart. En ny teknik som inte alltid uppskattades bland äldre spelare. Dessutom lade grabbarna en hel del tid på att öva sopning. Idag blir det inte mycket curling för Björn.

Dubbla OS-mästarinnan 2006 och 2010, **Anette Norberg**, född 1966, bekräftade att sporten hade lite av "tönt" över sig när hon började spela i 10-årsåldern. Att använda träningsbyxor var inte ok utan det gällde att gå till klädesbutiken och köpa gabardinbyxor. Anettes bana in i sporten var inte lång då både mor och far var aktiva curlingspelare.

Anette spelar fortfarande på klubbnivå och ihop med bl.a. Maria Prytz tog hon en silvermedalj på årets SM i Härnösand. Förra året deltog hon i VM för veteraner, tillsammans med sin syster.

För att locka fler kvinnor till sporten håller Maria och Anette i "damträffar". 14 - 18 damer samlas varje vecka och njuter av spel och samvaro. Både biskopen och landshövdingen har deltagit.

Maria Prytz, född 1976, har silvermedalj från både OS och VM. Hon är uppvuxen i Svea där hon testade på alla idrotter men övertygades av en lärare i skolan att pröva curling under högstadiet. Då var inte sporten en "töntsport" utan lockade med både det sociala och det idrottsliga.

Maria som varit förbundskapten både för herrar och damer är idag förbundschef/ generalsekreterare på Svensk Curling. När hon hinner så syns hon i curlinghallen på Höglätten.

Här följer några ytterligare noteringar från träffen:

- VM i Karlstad 1977 var första gången som en stor tävling i curling sändes i svensk TV.
- Som nybliven ordförande i Svenska Curlingförbundet fick Björn guida kungafamiljen vid damfinalen på OS i Vancouver 2010.
- Seden att vinnande lag i en stor tävling bjuder förlorarna på en drink är inte längre kvar.
- Att vara reserv är en svår roll. 1/3 av Marias medaljer är från tävlingar där hon varit reserv.
- Efter OS-finalen 2014 var tidningsrubrikerna "Prytz missade OS-guld", inte så kul att läsa.
- En förlust kan ofta bli starten på en ny satsning mot guldmedalj.
- Curling är enda sporten där ett helt klubbtag tas ut att representera sitt land.
- Det behövs satsningar för att få fler att spela curling. Medlemsantalet har minskat.

Leif Thunman

Ishockeyträff i Härnösand

Ett fyrtiotal idrottsintresserade tog sig i mid-sommarveckan till en fullsatt lokal på Höglättens IP i Härnösand för att lyssna på klubbchefen/VD i Timrå IK, **Frederik Innala**, och puckmotaren i **Ottawa Senators**, **Anton Forsberg**.

Den välmeriterade ideelle ledaren, **PA Forsberg**, tillika granne med Frederik och pappa till Anton intervjuade.

Frederik Innala, med ett års erfarenhet som VD, jämförde sitt chefsjobb inom idrotten med tidigare uppdrag utanför idrotten. Ledarskapet är i stort sett detsamma, men inom idrotten blir det mycket mer känslostyrt. Förlorar laget så syns det i inkorgen. Det har blivit svettigare än vad Frederik trodde i sin klubbchefsroll, men det roligaste jobb han haft. Varumärket, Timrå IK, är viktigt att värna, vilket sker på olika sätt. Det gäller att kommunicera med medlemmar, supporters, sponsorer och många andra. För ett år sedan hade föreningen ett register på 8000 personer som man kunde kommunicera med. Det underlaget har nu ökat till 23 000.

*Frederik Innala t.v.
och Anton Forsberg*

Klubben gör nu en extra satsning på ungdomar och juniorer. De egna talangerna måste bli fler. Föreningen är inte bara ishockey. Teamsters är TIK:s samhällsinitiativ för social hållbarhet. Genom olika initiativ skapas förutsättningar för barn och unga att växa, inspireras av goda förebilder och delta i meningsfulla aktiviteter.

På fråga om vem som varit bäste spelaren i klubben blev Frederiks svar Mats Näslund och Henrik Zetterberg.

Anton Forsbergs bana inom ishockeyn började i Härnösand och många minnen finns från ishallarna i Antjärn och på Höglätten. Alla förutsättningar för att bli en bra ishockeyspelare har funnits på orten. Anton har tillbringat 10 år i AHL och NHL, de senaste fem åren i NHL med Ottawa. För närvarande är han kontraktslös och väntar på att få signera ett nytt kontrakt (Blev ett 2-årskontrakt med Los Angeles Kings). Han är 32 år och tänker fortsätta att spela så länge det är roligt.

Ottawa behandlar spelarna väl och laget utvecklas positivt, man blir bättre och bättre. Att vara målvakt kan många gånger vara mentalt påfrestande och det är viktigt att hjälp finns att tillgå när det behövs. Anton betonar att det måste vara roligt att spela annars kan du inte prestera på topp, vilket behövs i världens bästa liga.

Anton tycker att målvaktsträningen i Sverige är alltför inrutad. Det finns för lite utrymme för individens speciella färdigheter.

Vi fick också ta del av mamma- och pappatripperna, då föräldrarna, en i taget, får följa med när laget gör en "roadtripp".

På frågan om vem som skjuter hårdast i NHL blev svaret att alla skjuter hårt med svårast att möta vid ett friläge är MacKinnon, Coloradoforwarden.

Med förväntningar om fortsatta framgångar inom ishockeyn avtackades intervjuare och intervjuade.

Leif Thunman

Från avslappnad fritidssysselsättning till OS-gren

I nummer 50 av VIA berättade vi om den ”nya” innesporten beachvolleyn i Härnösand. Vi vill här återkomma till beachvolleyn och dess utveckling i Örnsköldsvik. Det föds ju ständigt nya sporter. Vissa blir en kortvarig fluga medan andra etableras och blir kvar. Ett bra exempel är innebandyn som först klassades som något man sysslade med på förskolor. Nu är det en världssport som utövas i drygt 50 länder och är sett till antalet utövare en Sveriges största idrotter, Beachvolleyn har inte lika många utövare men är helt klart en etablerad sport, inte minst på grund av att man är en olympisk gren.

Internationell och svensk utveckling

Beachvolleyboll har sina rötter i Kalifornien under 1920-talet, där sporten växte fram som en avslappnad fritidssysselsättning på stränderna när vågsurfarna väntade på vågor. Under 1940- och 50-talen började de första organiserade turneringarna spelas, och sporten växte i popularitet. På 1990-talet exploderade beachvolley internationellt och fick sin officiella OS-debut i Atlanta 1996, vilket cementerade dess plats som en global sport.

I Sverige växte sporten från att vara en sommaraktivitet till en tävlingsidrott med nationella tävlingar som Swedish Beach Tour och SM. Svenska landslagsspelarna David Åhman och Jonatan Hellvig har på senare år dominerat på världsscenen, vilket ytterligare ökat intresset för sporten i landet. Sofia Åhman, som är en känd TV-profil och mor till David Åhman, har sina rötter i Örnsköldsvik.

Jonatan Hellvig t.v. och David Åhman

Örnsköldsvik har en lång tradition av beachvolley, med flera spelare som gjort avtryck på nationell nivå. De legendariska spelarna Torbjörn ”Tobbe” Sjödin och Per ”Perpa” Hörnfeldt vann SM-guld tillsammans 1984. Perpa vann ytterligare ett SM-guld 1994.

Beachvolleyn historia i Örnsköldsvik

1987 arrangerades Beachvolley-SM vid Gullviks havsbad i Örnsköldsvik, ett av de första officiella svenska mästerskapen i sporten. Under 1990-talet fortsatte sporten att växa, och Tobias Broddeskog och Kristoffer ”Toffe” Andersson tog bland annat ett SM-brons tillsammans. Tobias Broddeskog spelade på Swedish Beach Tour under 1990- och 2000-talet, ofta tillsammans med Anders Hellvig, pappa till Jonatan Hellvig.

*Skandia Grand Prix Beachvolley på Gullviks havsbad 21 juni 1993. F.d. Ängetspelarna Bosse Strand och Per Hörnfeldt vann herrklassen.
Källa: ÖA*

I början av 2000-talet nådde Nora Tawhid från Örnsköldsvik stora framgångar i par med Rivia Oliveira och etablerade sig som en av Sveriges toppspelare inom damernas beachvolley. Under samma period dominerade Karin Lundqvist och Angelica Ljungberg svensk beachvolley, men Nora som längre fysisk blockspelare och tekniskt komplett spelare kan nog räknas till Sveriges absoluta topp tre-spelare en period. Noras hösta nivå skulle stå sig långt på damsidan i Sverige även idag långt senare.

Lungviksparken och grundandet av Övik Beachvolley Club

En viktig milstolpe för beachvolley i Örnsköldsvik var invigningen av beachvolleyplanerna i Lungviksparken 2004. Evenemanget lockade storpublik då Berg/Dahl spelade mot det australiensiska laget Julien Prosser och Mark Williams, även kända som "Thunder from Down Under". Båda lagen kvalificerade sig och spelade OS 2004. Deras australiensiska landsmän Slack/Schacht deltog också i OS samma år och anses vara det lag som innoverade beachvolley genom att introducera hoppassningar. Sveriges nuvarande landslagstränare Rasmus Jonsson, som under en period bodde i Australien, tog detta koncept vidare och utvecklade det tillsammans med den svenska volleybollegendaren Anders Kristiansson och David Åhman/Jonatan Hellvig. Den nya spelstilen, kallad Swedish Jumpset, har revolutionerat sporten och lett till Sveriges största framgångar genom tiderna, inklusive EM- och OS-guld.

I samband med invigningen av Lungviksparkens planer började beachvolleyverksamheten organiseras mer strukturerat i staden.

Klubben har genomgått flera namnbyten:

Änget Volleyboll: från 1980-talet.

IF Änget Beach: 2000 till 2022. Klubben hade över 250 medlemmar som mest. Till stor del vilande verksamhet de sista åren eftersom det blev skatepark i Lungviksparken 2016, så staden saknade centrala beachvolleybanor och spelarantalet sjönk.

Övik Beachvolley Club: IF Änget Beach fick nytt namn och grafisk profil 2023, men är samma klubb och organisationsnummer, efter att Övik city fick nya centrala beachvolleybanorna på Vikingavallen.

Syftet med namnbytet är att marknadsföra kommunens beachvolley och ge spelarna i både community och medlemmar modern look som nu kan räknas bland Sveriges snyggaste klubbkläder för beachvolleyspelare.

Nutid och framtid

Idag har Övik Beachvolley Club en aktiv verksamhet med fokus på ungdomsutveckling och turneringsspel. Klubben har en stark koppling till Swedish Beach Tour och andra nationella tävlingar. Erik Bylund, rankad som nummer 9 i Sverige 2024, kommer från Örnsköldsvik, liksom Henrik Lundqvist som spelar för IKSU Beach Umeå och har kvalat till beachvolley SM. Henrik spelar fortfarande 2025 inomhusvolleyboll i IF Stöckes division 1-lag.

Nuvarande ÖBC-styrelsens Simon Stark och Jonas Sidborn har också haft framgångar på nationell nivå, med en 9:e plats på SM som bästa resultat i början av 2000-talet.

Framtiden är ljus för Övik Beachvolley eftersom vi nu via Örnsköldsviks kommun och ordförande Tobias Hahlin har säkrat alla nödvändiga förutsättningar för att spela beachvolley utomhus igen efter återetableringen 2022 av centrala beachvolleybanor och banor på naturstränderna. Nästa steg är att kommunen ytterligare integrerar och ger de unga lika rättvis tillgång till volleyboll på skolorna via spontanspel på skolgårdar och "efter skolan-idrotter" på kommunens skolor i skolornas idrottshallar, där volleyboll kan vara en av dessa. När vi byggt upp en tillräckligt stor community av spelare som spelar spontant och medlemmar kan klubben återigen börja erbjuda träning och tävlingsverksamhet.

Sammanställt av Leif Bolin utifrån material från Tobias Broddesko och Tobias Hahlin.

Övik Beachvolley Arena Vikingavallen maj 2025

Carin Jämtin - Idrott och hälsa

Hösten 2024 föll min blick på en inbjudan till 'Curling för kvinnor i alla åldrar'. Möjligheten att börja lära mig en ny idrott, curling, öppnades. Under devisen 'två timmar att lära sig men en livstid att bemästra' gick jag in i hallen på Högslätten i Härnösand.

Jag har egentligen aldrig tyckt om att utöva is-idrotter, jag har upplevt det som hårt och kallt, ogästvänligt och tufft. Men ack vad jag glad jag är att jag försökte. Varmt mottagande, positivitet i hallen och trots den hårda isen och att det har blivit ett antal halkningar med drattande så känns det som att det finns en plats också för mig i denna idrott. Jag kommer aldrig bemästra curling, men att vara en tillsammans med andra som bildar ett litet lag, att lära sig nya saker tillsammans är en alldeles underbar känsla.

Drivkraften för curlingen nu när jag faktiskt är över 60 år är densamma som det var i ungdomstidens basketspelande. En idrott jag lärde mig att älska för dess kombination av glädje, gemenskap och utmaningar genom att laget i basket är en förutsättning för matchen. Och framförallt för att jag hade kul och utvecklades. Jag tror att många med mig hade samma upplevelse från barn och ungdomsåren, upplevelser av gemenskap, av samarbete och av utmaningar som gör att man utvecklas som person. Jag hoppas fler också har möjlighet lära sig en ny idrott vid vuxen ålder! Att utvecklas gör man ju genom hela livet.

Varför började jag spela just basket? Och varför gick jag iväg till Högslätten för ett år sedan? Svaret på frågan är egentligen väldigt enkel, engagerade ledare och tränare! Och att någon tagit initiativ till inbjudan. I grundskolan gick jag i skolan i en förort till Stockholm. Och där fanns en förening som gjorde att kvällar, helger och lov kunde fyllas med basketaktiviteter av olika slag genom läger, cuper, träningar och matcher. Och visst var det samma bakgrund till att jag klev in i hallen i Härnösand. Föreningen är viktig, föreningen ger grunden för aktiviteten.

Historia skapas i nutid. Genom våra beslut och vårt handlande skapas förutsättningar för framtida stolthet. Både stolthet över framgångar i VM, OS eller andra världstävlingar. Men kanske ännu viktigare med stolthet över vardagen, att barnen springer på bollskolan, att seniorgympan ger äldre en starkare vardag, eller att innebandyn med arbetskompisarna ger glädje och någon svettig timme i vardagen. Stolthet över egna och andras framsteg. Stolthet och rörelse ger friskare liv och glädje över nuet samtidigt som det bygger självförtroende. Positiva och kompetenta ledare är en förutsättning för all idrott.

Tack till alla ledare jag haft! Oavsett om ni varit idrottsledare eller tagit hand om medlemsregistret eller sopat golvet eller varit föreningskassör. Alla är ni ovärderliga. Det är tack vare er som historia skapas.

Carin Jämtin

**Vi utför måleriarbete i lägenheter och kontor.
Målning och tapetsering, utvändiga arbeten, golvmålning.**
Vi har samarbete med byggföretag, elektriker och ställningsbyggare.

Kontakt:

Stefan: 070-660 64 33

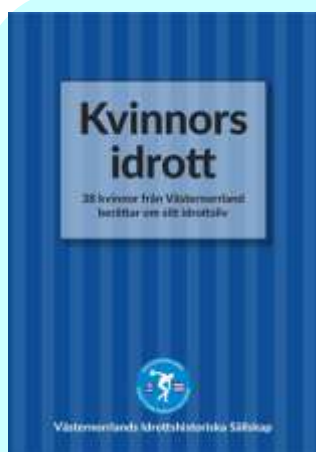
E-post: stefan@hellbergsmaleri.se

Föreläsningar och Curlingevent

anetteconsulting@gmail.com

www.anettenorberg.se, 070-390 11 15

**Du har väl skaffat dig boken om Kvinnors idrott!
Om inte gör det. Kan beställas från vår redaktion.**

Pris 125:- inkl. frakt.

Betala till swish 123 591 7208

Glöm inte uppge namn!

Medverkande i detta nummer:

Kjell Carnbro – Journalist och tidigare chef-redaktör för Norra Sveriges Affärer och Företag och Sundsvalls Tidning m flera andra tidningar. Aktiv som ledare i Alnö IF.

Ulf C Hellman – Tidigare sportjournalist på Västernorrlands Allehanda, numera inbiten sportfiskare och långtsläende golfspelare.

Carin Jämtin – Landshövding i Västernorrland. Tidigare GD för SIDA, partisekreterare för Socialdemokraterna och biståndsminister 2003–2006 m. fl. uppdrag.

Kari Korpela – Tidigare lärare på skidskyttegymnaset i Sollefteå, internationell domare inom IBU och medlem i dess teknisk. ja kommitté. Ingått i landslaget både som aktiv och som ledare.

Örjan Leek – Har drivit företaget Profilbild i Härnösand, fotograf och skribent. Innehavare av ett stort bildarkiv med bland annat idrottsbilder.

Leif Thunman – Tidigare ordförande i VIHS:s styrelse. Tidigare ordförande i Ångermanlands Friidrottsförbund, tidigare ordförande i Västernorrlands Idrottsförbund.

Bo-Anders Öberg – Mångsysslare inom politik, bokutgivning mm. Har nyligen givit ut en bok om länets alla bönhus. VIHS revisor .

Leif Bolin – Ordförande i VIHS:s styrelse, tidigare ledamot av SISU:s förbundsstyrelse och ordförande i SISU Västernorrland samt ordförande i IBK Sundsvall.

Om sällskapet

Västernorrlands Idrottshistoriska Sällskap, VIHS, har som ändamål att väcka och underhålla intresset för idrottshistoria huvudsakligen i Västernorrland men också idrottshistoria i allmänhet. Sällskapet anordnar kaféträffar och föreläsningar med olika gäster på olika platser i länet. VIHS åtar sig också att hålla föreläsningar för andra föreningar. Sällskapet ger ut en tidning - Västernorrlands Idrottsarv 3 gånger per år.

Medlem blir man genom att inbetala årsavgiften 225 kr för privatpersoner och föreningar, samt 300 kr för två personer i en familj, till plusgiro 59 77 71-5 eller bankgiro 750–5266.

Föreningen är öppen för alla och har för närvarande drygt 140 medlemmar huvudsakligen boende i länet men även ett femtontal från andra delar av landet.

Sällskapets styrelse 2025

Leif Bolin, ordförande, bolin_leif@hotmail.com

Ewa Lindstrand, vice ordförande, ewa.lindstrand@telia.com

Arne Brorstad, kassör, arne.brorstad@live.se

Bo Håkansson, sekreterare, borune@telia.com

Sven Eklund, ledamot, eklund_sven@hotmail.com

Kari Korpela, ledamot, korpelak4@gmail.com

Per-Anders Westin, ledamot, pawestin@hotmail.com

Redaktionen

Redaktör och ansvarig utgivare: Leif Bolin

Layout: Sven Eklund

Material till redaktionen kan sändas på adresser:

bolin_leif@hotmail.com

eklund_sven@hotmail.com

Hemsida: www.rf.se/vihs

Facebook: www.facebook.com/vihs11

ISSN: 2004-3937 (Online)

Tryck och distribution

Accidenstryckeriet, Sundsvall

SAMARBETSPARTNER

Västernorrland